

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v právnej veci žalobcu: **P. L. a.s.**, IČO : X., so sídlom X. 1849, L. M., zast. : *JUDr. J. D.*, advokátom so sídlom Š. ulica č. 32, L. M., proti žalovanému : **Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky**, so sídlom Nová ulica č. 13, 975 04 Banská Bystrica o **preskúmanie zákonnosti rozhodnutia** správneho orgánu v daňovom konaní, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 26. júna 2007 č.k. 10 S 78/2006-36, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 26. júna 2007 č.k. 10 S 78/2006-36 **r u š í** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Rozhodnutím č. : I/227/13473-311/2006/990241-r zo dňa 3. januára 2006 žalovaný ako odvolací orgán v daňovom konaní potvrdil odvolaním napadnuté prvostupňové rozhodnutie Daňového úradu Šamorín č. 614/230/21750/05/Mif zo dňa 17.10.2005, ktorým správca dane vyrubil penále za oneskorenú úhradu dane z prevodu a prechodu nehnuteľností v sume 491.040,- Sk.

Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že povolením vkladu kúpnej zmluvy pod č. V – X dňa 15.05.2003 vznikla v zmysle § 19 ods. 3 písm. a) v spojení s § 8 ods. 1 zákona č. 318/1992 Zb. o dani z dedičstva, dani z darovania a dani z prevodu a prechodu nehnuteľností (ďalej na účely tohto rozsudku len „zák. č. 318/1992 Zb.“) žalobcovi ako predávajúcemu priamo zo zákona daňová povinnosť k dani z prevodu a prechodu nehnuteľností vo výške 990.000,- Sk. Nakoľko si žalobca ako daňovník nesplnil svoje

povinnosti mu vyplývajúce z ust. § 20 ods. 1 cit. zákona a daň nezaplatil v zákonom predpísanej lehote 90 dní, správca dane vlastným rozhodnutím určil hore citovanú čiastku dane.

Žalobca, tým že takto určenú daň uhradil až 21.12.2004 namiesto 13.08.2003, sa dostal do omeškania v dĺžke 496 dní, a preto správca dane mu platobným výmerom vyrubil podľa § 23a ods. 1 zák. č. 318/1992 Zb. penále vo výške 491.040,- Sk.

Námietku zavinenia omeškania žalobcu tým, že ním vydávané platobné výmery na daň z nehnuteľností boli na základe opravných prostriedkov žalobcu odvolacím orgánom rušené, a až po právoplatnosti odvolacieho rozhodnutia zo dňa 07.12.2004 žalovaný odmietol s tým, že táto skutočnosť nemohla ovplyvniť splatnosť dane, ktorá priamo vyplýva zo zákona.

Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca na Krajský súd v Žiline žalobu zo dňa 08.02.2006.

Krajský súd ako súd prvého stupňa napadnuté rozhodnutie žalobcu vrátane prvostupňového rozhodnutia zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie s tým, že ho zaviazal na náhradu trov konania.

V odôvodnení napadnutého rozhodnutia okrem iného uviedol aj to, že v priebehu preskúmvacieho konania žalovaný dňa 14.05.2007 predložil ďalšie vyjadrenie, v ktorom žalovaný poukázal na existenciu nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 418/2006 Z.z. zo dňa 7. júna 2006, ktoré nadobudlo účinnosť od 1. júla 2006, a s odvolaním sa na ust. § 103 ods. 9 zák. č. 511/1992 Zb. navrhol zastavenie súdneho konania, nakoľko žalobcovi ako daňovému subjektu daňový nedoplatok k 1. januára 2007 zanikol.

Krajský súd sa stotožnil s týmto názorom, vytkol správcovi dane, že v prípade vyrubeného penále mu nič nebránilo po vydaní predmetného rozhodnutia postupovať vo vzťahu k žalobcovi inými právnymi prostriedkami a neexistoval potom právny dôvod, aby sa s vecou zaoberal súd v zmysle V. časti, II. hlavy O.s.p..

Vo včas podanom faxovom odvolaní zo dňa 07.09.2006 (č.l. 42 doplnené originálom listiny na č.l. 47) proti rozsudku prvostupňového súdu žalovaný uviedol, že rozhodnutie krajského súdu je nedôvodné, bol nesprávne zistený skutkový stav, bola porušená povinnosť podľa § 157 ods. 1 a 2 O.s.p. a obsahuje možný nesprávny právny názor.

Žalovaný k nesprávnemu skutkovému zisteniu uviedol, že názor krajského súdu o nutnosti postupovať inými prostriedkami v prípade, že správca dane mal vedomosť o existencii nariadenia vlády, je mylný, lebo krajský súd pri svojom rozhodovaní nezobral do úvahy existenciu rozhodnutia č. 614/230/3265/07/Mif zo dňa 13.02.2007, ktorým bol žalobcovi v súlade s § 65 ods. 6 zák. č. 511/1992 Zb. odpísaný jeho daňový nedoplatok.

K možnému nesprávnemu právnemu názoru žalovaný doplnil, že neuvedením dôvodu, prečo by malo byť napadnuté rozhodnutie nezákonné, sa rozsudok dostal do rozporu s § 157 ods. 1 a 2 O.s.p. a týmto svojím konaním **odňal žalovanému možnosť** sa vyjadriť k dôvodom napadnutého rozhodnutia a na druhej strane žalovaný sa môže iba domnievať, čo asi bolo základným dôvodom na zrušenie jeho rozhodnutia.

Záverom svojho odvolania požiadal žalovaný o zmenu napadnutého rozsudku krajského súdu tak, že žalobu zamietla.

Zo všeobecného vyjadrenia žalobcu (č.l. 56) zo dňa 26.09.2007 vyplýva, že odvolanie považuje za neopodstatnené a žiada potvrdiť odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) po oboznámení sa s hore uvedenými skutočnosťami preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolacích bodoch postupom podľa § 212 a nasl. ustanovení zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozhodnutia len „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou (právnym zástupcom účastníka konania) v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250j ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, vo veci v zmysle dôvodov uvedených v § 250ja ods. 3 O.s.p. nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné, nakoľko krajský súd vôbec neobjasnil dôvody, ktoré ho viedli k záveru o nutnosti zrušiť napadnuté rozhodnutia a ďalej z odôvodnenia vyplýva záver, že vec je nesprávne právne posúdená, a preto napadnutý rozsudok postupom podľa § 221 ods. 1 písm. f) a písm. h) O.s.p. zrušil a v zmysle nasledujúceho odseku 3 vec vrátil na ďalšie konanie krajskému súdu.

Predovšetkým sa Najvyšší súd stotožňuje s názorom žalovaného, že v odôvodnení absentujú argumenty, ktoré by jednoznačne dali žalovanému odpoveď na otázku, čo je hlavným dôvodom na zrušenie napadnutého daňového

rozhodnutia. V odôvodnení rozsudku je iba podaný súhrn skutkových zistení vo veci vkladu, jeho právnych účinkov na daň z prechodu a prevodu nehnuteľností ako aj logické závery týkajúce sa plynutia lehoty na podanie daňového priznania a následne na to nadväzujúcu povinnosť zaplatiť daň. Tento súhrn je doplnený opisom nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 418/2006 Z.z. bez bližších záverov, aký dopad na rozhodovanie alebo ďalšie konanie žalovaného mal tento vládny dokument mať.

Na základe uvedeného sa Najvyšší súd musel stotožniť s argumentáciou žalovaného, že týmto postupom konajúceho súdu mu bolo znemožnené sa efektívne brániť, čo v konečnom dôsledku predstavuje protizákonný zásah do jeho práva na spravodlivú súdnu ochranu. Preto podľa mienky Najvyššieho súdu bola konaním krajského súdu naplnená podmienka o odňatí možnosti konať pred súdom obsiahnutá v § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p..

Najvyšší súd nemôže nechať bez povšimnutia tú skutočnosť, že krajský súd vo svojom odôvodnení prijal aj právny názor o zániku daňového nedoplatku v dôsledku existencie vládneho nariadenia č. 418/2006 Z.z.. V zmysle ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu, najmä rozsudku sp.zn. 5 Sž-o-KS 83/2006, bolo už raz zdôraznené, že neskôr vydané Nariadenie vlády Slovenskej republiky č. 418/2006 Z.z. zo 7. júna 2006 nemohlo mať vplyv na zákonosť rozhodnutia správcu dane, ktoré bolo vydané na základe zák. č. 318/1992 Zb. a zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov, nakoľko z ústavného hľadiska takýto akt exekutívy nemôže zasahovať do zákonodarnej právomoci Národnej rady Slovenskej republiky.

Na druhej strane však Najvyšší súd pripúšťa, že vydaním tohto nariadenia môže stratiť napadnuté rozhodnutie svoju vykonateľnosť, čo nakoniec aj žalovaný vo svojom č. 614/230/3265/07/Mif zo dňa 13.02.2007 nepriamo vyslovil, lebo žalobcovi bol v súlade s § 65 ods. 6 zák. č. 511/1992 Zb. odpísaný jeho daňový nedoplatok.

Ak by mal Najvyšší súd považovať existenciu vládneho nariadenia za nepriamo vyslovený zrušovací dôvod, potom bol právny záver krajského súdu vyslovený práve s účinkami tohto vládneho nariadenia nesprávny. Preto podľa mienky Najvyššieho súdu bola nesprávnym právnym záverom krajského súdu naplnená podmienka obsiahnutá v § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p..

Vzhľadom na uvedené skutočnosti a právne závery dospel Najvyšší súd k záveru, ktorý je obsahom výroku uznesenia. Na základe týchto dôvodov sa Najvyšší súd nemôže vyjadrovať k ďalším odvolacím dôvodom.

O trovách súdneho konania rozhodne v zmysle § 224 ods. 2 O.s.p. krajský súd v ďalšom konaní.

Poučenie : Proti všetkým výrokom tohto uznesenia **n i e j e** prípustný opravný prostriedok (§ 246c O.s.p.).

V Bratislave 27. mája 2008

JUDr. Anna Elexová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Anna Koláriková